

Een eerlijke leugen

Tarryn Fisher

*Een eerlijke
leugen*

Je beste vriendin is vermist.
En het is allemaal jouw schuld.

Vertaald door Carolien Metaal

ISBN 978-90-225-0231-6
ISBN 978-94-023-2248-4 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *An Honest Lie*
Vertaling: Carolien Metaal
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Evgeniya Litovchenko (shutterstock: water) en
Maria Rom (shutterstock: bloed)
Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 2022 by Tarryn Fisher
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jolene

Aan het eind van de snelweg lag een oud stadje dat op sterven na dood was. Er was geen enkele reden om ernaartoe te gaan, tenzij je verdwaald was of, in haar geval, gevonden probeerde te worden. Ze staaarde langs de zuurtjeskleurige lichten, de rode, blauwe en lila tinten, naar de verlaten woestijn daarachter... naar Friendship. Daar was het tweeëntwintig jaar geleden begonnen, en wat daar begonnen was zou nooit echt ophouden. Twee vliegen in één klap, dacht ze. Twee aasvliegen.

Haar telefoon lichtte op en trok haar aandacht weg van het raam.

Braith: Ik ga haar vermoorden. Je kunt maar beter komen als je haar wilt redden.

I

Nu

Hoog op een berg stond een zwart huis omringd door weelderig gebladerte. De gestage stroom water uit de lucht voedde de lommerrijke begroeiing op Tiger Mountain. Haar huis lag op het hoogste punt als een kers op de taart. Ze mocht de berg graag als haar eigendom beschouwen, maar de weg naar de voet ervan leidde langs talloze huizen. Ze kende slechts een handvol bewoners daarvan.

Ze voelde zich minder vastbesloten dan vijf minuten geleden. Ze kon naar huis gaan, zeggen dat ze zich niet lekker voelde of met een andere slappe smoes komen, maar plichtsbesef hield haar voet tussen het gas- en rempedaal in beweging, terwijl ze door de bochten stuurde.

Maar wie was ze iets verplicht? Ze zag haar eigen ogen in de achteruitkijkspiegel en wendde snel haar blik af, voordat ze afsloeg naar een dalende oprit links van de weg. Rainy voelde haar tieten omhoogschieten en terugvallen tegen haar ribbenkast toen haar oude truck door een kuil reed: ze was vergeten een beha aan te trekken. Ordi, dacht ze. Bij de schuur trapte ze op de rem, zette de truck in zijn vrij en sprong eruit. Het Cape Cod-huis – wit met zwarte kozijnen – lag op een knus lapje grond en was omzoomd

door coniferen die het van de weg scheidden. Het verschil tussen het onderkomen van de Mattsons en haar eigen ultramoderne huis was zo groot dat Rainy altijd even bleef staan om de charme ervan te bewonderen. Elk huis op Tiger Mountain was verbazingwekkend anders; dat vond zowel Grant als zij het heerlijkst aan het hier wonen.

Haar kistjes knerpten door het grind van de oprit toen ze met een gebogen hoofd tegen de regen van de auto naar de voordeur liep. Rainy kon hen binnen horen, hun over elkaar heen buitelende stemmen vulden het huis. Ze had een verschrikkelijke hekel aan wat er nu kwam: een kamer binnenlopen en alle ogen op je gericht zien. Ze zouden haar kleding beoordelen, het gebrek aan moeite constateren, zien dat ze geen beha droeg en zich afvragen – daarvan was ze overtuigd – wat Grant in haar zag. Ze beklom de drie treden, drukte op de bel en bukte om haar veters los te maken. Tegen de tijd dat Braithe Mattson de voordeur opendeed had Rainy haar schoenen uitgeschopt en stond op haar sokken. De ene, zo zag ze, was een bloemetjesversie en de andere gewoon wit. Het was te laat om er iets aan te doen.

‘Ik had toch gezegd dat je gewoon zonder aan te bellen binnen kon komen?’ zei Braithe.

Ze had geen tijd om te antwoorden. Braithe trok haar het huis in en Rainy moest een ander gezicht tevoorschijn toveren, terwijl de gastvrouw haar voorging naar de keuken, waar de vrouwen meestal rondhingen.

‘Heb je gewerkt vandaag?’ Braithe keek achterom en wierp een blik op Rainy’s zwarte spijkerbroek en T-shirt. Rainy bespeurde echter geen enkel oordeel, alleen nieuwsgierigheid. Braithe was – bij gebrek aan een interessanter woord – aardig.

Ze knikte en Braithe straalde. Ze was een zeldzaamheid: een vriendin die begreep dat het voor een kunstenaar niet gemakkelijk was om een productieve dag te hebben. Rainy voelde een vlaag van

affectie voor haar. Ze kende Braithe pas een jaar, sinds ze hier woonde, maar ze hadden meteen een vanzelfsprekende, vrijblijvende vriendschap gesloten waartoe een incidenteel etentje in de stad en appjes over niets bijzonders behoorden. Dat dipsausje dat je vrijdagavond gemaakt had was verrukkelijk. Heb je die documentaire over Justin Bieber gezien? De jongens willen vrijdagavond gaan bowlen, heb jij ook zin?

Ze volgde Braithe door het huis en hield haar ogen gericht op het achterhoofd van haar vriendin, terwijl ze zich schrap zette voor de komende vijf afschuwelijke minuten. Voor Rainy was er niets pijnlijkers dan de manier waarop vrouwen elkaar begroeten: de schrille vreugdekreten, het aanraken en omhelzen, de overdreven uitdrukkingen waarmee het geklets gepaard ging. Het ‘hoe ís het met je?’ op die hoge, zangerige toon. En er waren bonuspunten voor het uitdelen van complimenten over kapsel of kleding. Haar kunstenaarsvrienden in New York raakten elkaar nooit aan; zij kustten de lucht naast haar wang en vroegen in één adem hoe het met haar was en wat voor tas ze bij zich had. Ên ze wachtten niet op een antwoord. Dat vond Rainy het fijnst. Hier wilden ze echter dat ze antwoord gaf. Hier vroegen ze en verwachtten er iets voor terug.

Braithe Mattsons keuken was schril wit, afgezien van het grote houten kookeiland in het midden. Daar zat een groepje vrouwen omheen dat leek te gloeien onder Braithe's sfeerverlichting. Dit waren de getrouwen, de loyalen, haar hofdames. Het rook naar Braithe's favoriete luchtje: een kaars van Tom Ford – Rainy had ooit gegoogeld wat die kostte – met de naam Lost Cherry. Het was gezellig, ook al voelde het iets té gemaakt. Rainy beschouwde zichzelf niet als een van hen; ze was de nieuwkomer, verkeerde nog in de snuffelstagefase. Ze ging naar hun wekelijkse borrels en aangezien sommigen van hun partners en echtgenoten met elkaar bevriend waren, organiseerden ze onderling ook etentjes en zomerse barbecues, waarbij de gesprekken zich toespitsten op sport, hun respec-

tievelijke banen en familieroddels. Al met al konden ze er best mee door... én waren ze de vrienden van Grant. Ze ging ernaartoe omdat Grant belangrijk voor haar was en hij het haar had gevraagd.

Op het allerlaatste moment nam Rainy een besluit: ze nieste hevig in haar elleboog. Tegen de tijd dat ze haar ogen weer opendeed, galmde er een gezamenlijk 'gezondheid!' door de keuken. Iedereen schoot in de lach, ook Rainy, die erin was geslaagd het betastende, omhelzende deel te mijden. Niemand wilde aangestoken worden.

De Tiger Mountain-groep bestond voor het merendeel uit kinderloze, getrouwde vrouwen van in de dertig en veertig, die contact hadden via een Facebookpagina, maar de Baby Tigers – zoals Tara ze noemde – was een handjevol pasgetrouwden van halverwege de twintig. Ze voegden een vrolijke, energieke noot toe aan de groep; het was alsof je in het gezelschap verkeerde van je kleine zusje en haar vriendinnen. Ze waren schattig, maar er ontstond een kloof wanneer de dertigers en veertigers het over dingen hadden die de twintigers nog niet hadden meegemaakt. De twee die met de meeste regelmaat naar de borrels kwamen waren Ursa en Mackenzie, hechte vriendinnen die het wel naar hun zin leken te hebben in het gezelschap van iets oudere vrouwen. De andere twintigers hadden een eigen groep gevormd waar Ursa en Mac af en toe nog steeds mee afspraken. Rainy vond het erg dat ze hen de Baby Tigers noemde. Tara had die naam alleen verzonnen omdat ze zich bedreigd voelde door hun jeugdigheid.

Braithe kwam terug en drukte een glas witte wijn in Rainy's hand. Haar lippen waren omlijnd met goud, net als haar ogen. Ze keek om zich heen. 'Ga maar bij Viola zitten, ze voelt zich ellendig omdat ze niet mag drinken.' Ze zei het zo hard dat Viola het kon horen, maar knipoogde erbij. Viola keek haar vuil aan.

Rainy baande zich een weg naar de aangewezen plek en gleeed gehoorzaam op haar kruk. Ze was toch al van plan geweest om naast Viola te gaan zitten. Volgens het klokje op Braithes fornuis

was het 19.47 uur; ze zou tot een uur of negen blijven en dan zeggen dat ze naar huis moest om Shep uit te laten. Dit waren hondemensen, dus ze zouden het begrijpen. Dat betekende nog een uur en een kwartier borrelen. Ze grijnsde naar Viola, die haar blik met opgetrokken wenkbrauwen beantwoordde. Haar getuitede lippen waren perfect mat bordeaux.

‘Denk maar niet dat ik niet weet wat jij denkt. Ik denk verdomme hetzelfde.’ Viola leunde achterover, omarmde haar buik en oogde miserabel.

Rainy wierp een blik op de kakelende groep. Ze hadden het over een nieuw restaurant en waren even afgeleid. ‘Tja, maar waarom komen we hier dan steeds?’

‘Goede vraag. Wil je me dat glas met water even aangeven?’ Rainy boog zich voorover naar het glas en Viola nam dat dankbaar van haar aan. Ze dronk het leeg en keek Rainy over de rand ervan aan. ‘Last van de spijsvertering,’ zei ze voordat Rainy het kon vragen. ‘Tata had een of ander rijstprutje gemaakt en nu weet ik niet of ik al weën heb of dat haar pittige saus in mijn borstholte lekt.’ Ze klopte grijnzend met haar vuist op haar borst.

Samantha, die Viola Tata noemde, was Viola’s partner. Rainy had haar maar één keer ontmoet tijdens zo’n borrel als deze. Ze was deels goth en deels een onhandige computernerd. Aangezien Rainy net zo onhandig was, had ze meteen een klik gehad met Samantha, die tevens haar droge gevoel voor humor deelde.

‘Waarom doe jij pittige saus bij je rijst?’

Viola keek haar afkeurend aan. ‘Waarom jij niet?’

Rainy schoot in de lach. ‘Die zit.’

Braithe nam plaats op de laatste lege barkruk en zette haar glas witte wijn voor zich. Links van haar zat Tara Hessler, haar rechterhand en hoofd van de hofhouding. Tara zag er een beetje verhit uit vanavond, haar crèmekleurige huid was verwachtingsvol rozig. Rainy vond haar een menselijke aaseter, maar dan wel een min-

zame. Ze wilde graag het mooiste meisje van de klas zijn, maar dat was Braithe al, dus nam ze genoegen met een nipte tweede plaats. Tara smukte Braithe op als een overbodige tiara. Om die reden meed Rainy hechte vriendschappen: het laatste wat ze wilde was een klatergoudvriendschap. Daar had ze geen tijd voor. Wederzijdse afhankelijkheid vrát tijd.

Omdat Rainy als laatste bij de groep was gekomen, werd ze altijd bestookt met vragen zodra ze op een borrel verscheen. Het was alsof ze haar op die manier versneld probeerden op te nemen.

‘Die nieuwigheid gaat er al snel vanaf en dan houden ze ermee op.’ Die belofte had Viola haar een jaar geleden gedaan toen Rainy hiernaartoe was verhuisd. Ze wilden weten met wie ze om was gegaan in New York – een handjevol kunstenaarsvrienden van de opleiding. Met wie ze verkering had gehad voor Grant – twee medestudenten, een kok en een galerie-eigenaar, niets serieus. Waar woonden haar ouders? Die waren overleden. Miste ze de stad? Ja en nee. Ze was gesteld op de eenzaamheid en uitgestrektheid van de staat Washington. En tot slot de pijnlijkste vraag van allemaal: ging ze met Grant trouwen? Viola had hen toen tot de orde geroepen en gezegd dat ze niet zo nieuwsgierig moesten zijn.

Rainy was niet van plan om de komende tien jaar te blijven hokken. Ze wilde heus wel trouwen met Grant, maar had ook niet de intentie daar met hen over te praten. Hij was de enige man voor wie ze ooit zulke gevoelens had gekoesterd, tenzij ze besloot deze borreluurtjes tegen hem te gebruiken.

‘Leer wat mensen kennen, dit is je nieuwe thuis,’ had hij gezegd.

‘Welke mensen?’ had ze koppig tegengeworpen. ‘Jij bent mijn mensen.’

‘Vrienden,’ had hij gezegd. ‘Vrienden zijn goed, vrienden zijn gezond.’

Ursa, die een roze zijden topje en een spijkerbroek droeg, zat te playbacken op Braithes playlist en dwong Mac haar publiek te zijn.

Ze keek Mac recht aan en zong: ‘*You make me, make me, make me want to cry!*’ Mac giechelde en duwde haar van zich af, waarop Ursa onverschrokken tegen Tara aan begon te schuren die aan haar andere kant zat. Ze stopte er even mee om een vinger uit te steken naar Rainy en te knipogen.

Viola schoot in de lach. ‘Die heeft het naar haar zin.’

Rainy had nog nooit gezien dat Ursa het níét naar haar zin had. Ze was energiek, had een matte huid, lange benen en woest haar. Ze werkte in de marketing en was superintelligent. Wat Rainy zo leuk aan haar vond, was dat ze alles lollig kon laten klinken, zelfs het ontharen van je bikinilijn. Mackenzie was Ursa’s beste vriendin: lief, minder zeker van zichzelf, van beroep kleuterjuf. Volgens Rainy waren ze allebei eind twintig, maar zeker weten deed ze dat niet. Botox maakte het onmogelijk de leeftijd van een vrouw te schatten. Toen Grant haar de groep – de vrouwen van vrienden – in had geluid, had hij hen ‘gezellig’ en ‘gemakkelijk in de omgang’ genoemd. Ze had zich afgevraagd of hij vergeten was dat zij gespannen en helemaal niet gezellig was, maar van iemand houden betekende dat je soms dingen deed die je liever niet wilde. En trouwens, Viola was een van de echtste mensen die Rainy ooit had ontmoet. Alleen al voor háár vriendschap was de groep de moeite waard. En dan had je Braithe nog, de glamoureuze, smaakvol geklede, volwassen vriendin. Het was haar taak om iedereen het gevoel te geven welkom te zijn aan tafel – háár tafel.

Rainy nam een slokje. Voorlopig was ze tevreden. Ze keek om zich heen naar de gezichten en liet haar blik rusten op Tara. Tot haar consternatie keek Tara ook naar haar. Rainy werd opeens zenuwachtig en sloeg haar benen over elkaar. Misschien kwam het door de manier waarop Tara had gereageerd toen Braithe hen voor het eerst aan elkaar voorstelde. Tara had haar hoofd voorovergebogen, haar wenkbrauwen opgetrokken en gezegd: ‘Rainy? Als ons verdomde weer...?’ Iedereen was in de lach geschoten, zichzelf ook,

maar ze had de stellige indruk gehad dat Tara haar niet mocht. En het afgelopen jaar was dat gevoel sterker geworden, aangewakkerd door Tara's gebrek aan oogcontact en haar incidentele vinnige opmerkingen. Als ze met z'n allen waren, was het gemakkelijk om over het hoofd te zien dat Tara de hele avond niets tegen haar had gezegd. Tara was de gangmaker van elk feest; ze leek inclusief, trok iedereen mee in haar verhalen en grappen. Rainy had zich nooit iets aangetrokken van de schimpscheuten; het waren tenslotte Grants vrienden en ze wilde er sowieso helemaal niet zijn. Maar nu zat Tara dus vriendelijk naar haar te glimlachen zonder enig teken van afkeer op haar gezicht. Haar volle lippen waren grappig getuit en de moedervlek boven haar lip benadrukte haar lach. Het resultaat was: Frans model staat op het punt een geheim te onthullen.

Rainy zette haar glas neer en trok haar schouders recht; het labeltje van haar T-shirt kriebelde in haar nek. Ze voelde de spanning oplopen en werd daar zenuwachtig van.

Ze zaten haar nu allemaal glimlachend aan te staren. Rainy kreeg het benauwd, straks stikte ze nog in haar eigen paniek. 'Eh... wat is er? Ik krijg de kriebels van jullie.'

'Kijk naar mijn gezicht, Rainy... kijk naar mijn gezicht.' Ursa wiebelde met haar wenkbrauwen en tuitte haar lippen tot Rainy er niet meer tegen kon.

'Rainy... ' Tara schoot naar voren op haar kruk en trok Rainy's aandacht. Ze zat recht tegenover haar, aan de kant van het eiland dat het dichtst bij de keukendeur was. In een hand had ze losjes haar wodka-tonic en met de andere schoof ze iets naar Rainy toe. Tara probeerde altijd alle touwtjes in handen te houden en omdat Rainy niet van plan was om een van die touwtjes te worden, aarzelde ze te kijken naar wat Tara haar toeschoof.

Ze had hier pas vier maanden gewoond toen haar vijfendertigste verjaardag zich opeens aandiende. Daar had ze totaal niet bij stilgestaan, omdat ze het te druk had met het wennen aan haar nieuwe

huis en het samenwonen met Grant. Ze was toen alleen maar bezig met zich afvragen of Grant stiekem vond dat ze niet kon koken en of ze al dan niet tegelijk met hem naar bed moest gaan. Toen hij haar vertelde dat hij een etentje wilde organiseren voor haar verjaardag, was ze verbaasd geweest.

Ze had de avond met alle liefde alleen met Grant doorgebracht. Ze had sowieso altijd al een hekel gehad aan haar verjaardag: sinds het overlijden van haar moeder herinnerde die haar aan wie ze niet meer had. Maar op dat moment had het voor Grant belangrijk geleken iets voor haar te organiseren, dus ze had hem zijn gang laten gaan.

‘Wat voor eten? Vietnamees? Koreaans? Ik ken een geweldige Mexicaan in Tacoma.’ Hij had opgetogen zijn laptop opengeklapt en gezegd: ‘We zijn in Seattle, dus ik kan bijna alles vinden wat je wilt, of dan tenminste iets wat erop lijkt.’

De New Yorker in Rainy betwijfelde dat zeer, maar ze had hem gezoend om de smaak van zijn opwinding te pakken te krijgen en gezegd: ‘Ik heb wel zin in schaal- en schelpdieren.’ Grant had gereserveerd in een tent waar ze volgens hem de beste krabbenpoten van de staat serveerden en een groepsapp verstuurd naar zijn vrienden en hun partners met de datum en de tijd. Iedereen had enthousiast gereageerd. Behalve Tara. Hé, ik wil de pret niet bederven, maar dat is het weekend van de jaarlijkse chili-kookwedstrijd.

Het regende reacties: iedereen stelde voor die twee te combineren.

Rainy had zich gegeneerd dat haar verjaardagsplannen roet in het eten gooiden van iets wat ze allemaal wilden doen. We regelen wel een taart voor haar op het feest! had iemand geappt. Maar tegen die tijd had ze zich al verschrikkelijk opgelaten gevoeld omdat ze probeerden iets groots voor haar te organiseren terwijl ze haar amper kenden.

‘Ik heb mijn verjaardag nog nooit gevierd. Ik wil niet in het mid-

delpunt van de belangstelling staan,' had ze tegengeworpen toen Grant zei dat het geen punt was het etentje te verplaatsen.

'Dit is jouw eerste jaar hier bij mij. Laat me nou.'

Grant had er zo zijn tanden in gezet – was zo ingenomen met zichzelf – dat ze het niet over haar hart kon verkrijgen zijn zeepbel door te prikken. Ze was gezwicht, maar niet van harte. Ze wilde niet dat zijn vrienden dachten dat zij degene was die het doordrukte, erop stond haar verjaardag te vieren terwijl ze haar amper kenden. Onder haar New Yorkse vrienden had altijd de regel gegolden elkaars partners te negeren tot je echt niet meer om ze heen kon. Een wrede doch waarschuwend manier om niet 'te gehecht' aan iemand te raken. Toen ze zich nog gedeisd hield en haar wonden likte, had die kilte wel bij haar gepast, maar dit waren Grants mensen. Ze smachtte naar zijn goedkeuring en het laatste waar ze behoefte aan had was het onderwerp van hun geroddel te worden.

Ze had ingestemd met een etentje om zes uur op vrijdagavond met vier andere stellen: Braithen en Stephen, Tara en Matt, Viola en Samantha, en Gary en Linney – een stel dat Grant nog van high-school kende en dat hij liefkozend Old Faithful noemde. Tien minuten voor vertrek had Tara verschillende links naar de groep gepapt met recensies over het restaurant die ze online had gevonden. Vijf gevallen van voedselvergiftiging in de afgelopen vier maanden. Zou kunnen dat jullie ergens anders naartoe willen...

Niemand had dat gewild. Trouwens, tegen die tijd was het sowieso te laat om nog ergens anders te reserveren voor tien mensen. Het etentje werd afgeblazen en Rainy had de stellige indruk dat Tara dat zo gewild had. Ze was er nooit achter gekomen waarom Tara een hekel aan haar had, maar had geleerd zich er niet over op te winden. Er waren meer dan genoeg mensen die haar wel leuk vonden.

Nu zag ze vijf paar ogen op zich gericht. Die plotselinge vlaag aandacht van iedereen maakte Rainy duizelig.

‘Pak mijn handen, Lorraine Ives.’ Tara’s nagels waren parelwit gelakt. Ze draaide ze om en stak twee kleine palmen naar haar toe die zo zacht en smetteloos waren dat Rainy erdoor gefixeerd werd. Had de vrouw ooit ook maar spek gebakken in haar leven?

Tara schraapte haar keel en Rainy stak verontschuldigend haar handen uit. ‘Sorry, de kunstenaar in mij zag even prachtige handen.’

Tara kreeg een kleur, ze was blij met het compliment. Viola gaf Rainy onder de tafel een schop en Rainy wierp haar een blik toe die zei: hoezo? Ze heeft gewoon prachtige handen.

Voordat ze kon uitvogelen waarom iedereen haar aankeek en wat er aan de hand was, stak Tara van wal. ‘Oké! We weten dat je nieuw bent in de groep en we zijn niet altijd gesteld op nieuwe mensen,’ zei ze met een knipoog.

De anderen mompelden instemmend en Rainy vroeg zich af wie het vorige nieuwe groepslid was geweest. Misschien een van Grants andere vriendinnen?

Tara ging verder. ‘Maar we zijn allemaal verzot op jou en daarom – en je mag absoluut nee zeggen, maarrrr dat staan we niet toe...’

Ze schoten allemaal in de lach om iets wat Rainy niet begreep. Met ingehouden adem wachtte ze op de clou. Zouden ze voorstellen dezelfde tatoeages te nemen? Waren ze swingers en wilden ze dat ze meedeed? De mogelijkheden waren eindeloos en het zweet brak haar uit. Ze voelde haar wenkbrauwen komisch wiebelen van de verwarring.

‘Stel je voor: zon, hitte...’ – dat laatste sprak ze met nadruk uit – ‘... en drankjes bij het zwembad! We nodigen je uit voor onze meidenreis naar... Vegas!’

In eerste instantie was Rainy enorm opgelucht: ze werd uitgenodigd en hoorde erbij. Maar toen verwerkte ze het woord Vegas. Ze wierp een blik op Viola en vroeg zich af of ze haar uitgenodigd

zouden hebben als Viola niet hoogzwanger was, maar gaf zichzelf daar meteen voor op haar kop. Het was een vriendelijk aanbod, maar ze was niet van plan erop in te gaan. Ze kon echter niet vertellen waarom niet.

Ze zaten te wachten tot ze iets zei, maar Rainy zat met haar mond vol tanden.

‘Jongens,’ zei Viola naast haar, ‘geef haar even de tijd om dit te behapstukken.’ Rainy voelde een veel vriendelijker schopje onder de tafel: Viola die vroeg ‘gaat het wel?’

Tara liet Rainy’s vingers los, wat maar goed was ook, want Rainy’s handen raakten bezweet. ‘Oké, ik zal het even uitleggen.’ Tara streek haar haren achter haar oren en schoof naar voren op haar kruk. Ze had lichtblond haar dat op een doordeweekse dag in een staartje zat, maar vanavond droeg ze het los en in een scheiding. ‘Wij maken elk jaar een meidenreisje. We hebben al van alles gedaan,’ zei ze wapperend met een hand. ‘Kamperen bij heetwaterbronnen, een week in een hut in Canada...’

‘Weet je nog die keer dat we boomhutten hadden gehoord?’ zei Braithe.

Rainy zag dat ze een schaal met gebakken brie omringd door fruit voor hen neerzette. Alles leek af te hangen van Rainy’s antwoord, maar een paar minuten van huis kaas eten met deze vrouwen was wel heel iets anders dan met hen op reis gaan. Shit, waarom had ze die wijn zo achterovergeslagen? Ze kon niet zo snel een smoes verzinnen. ‘Vegas is niks voor mij. Echt hoor, jullie hebben helemaal niets aan me. En diep in je hart weten jullie dat, want waarom hebben jullie me anders naast de zwangere vrouw neergezet?’

Dat veroorzaakte een verontwaardigde kreet van Viola en wat gelach bij de anderen.

‘Dat is niet zo, Rainy! We hebben je er heel graag bij!’ Dat kwam van Mackenzie, die altijd positief en inclusief was. Ze was getrouwd

met Bryan Biggs, een software-engineer. De groep noemde hen samen liefkozend BigMac.

Rainy stopte een groot stuk kaas in haar mond om tijd te winnen. Ze zouden dit niet begrijpen, haar twijfels. Ze hadden net een bittere winter achter de rug en iedereen popelde om op reis te gaan. Ze hoorde mee te willen gaan. Dat zou elk normaal mens willen.

‘Nou, we gaan je zeker niet dwingen om mee te gaan,’ zei Braithé ietwat aarzelend. Zo te zien verkeerde ze in tweestrijd, maar Rainy had geen idee waarom. Ze was een mooiweerdid van de groep en daar had nooit iemand problemen mee gehad. ‘Ik ga in ieder geval zeker. En ik ga me ook niet druk maken over al het geld dat ik ga verliezen bij de gokautomaten... Ja, ik ben van plan veel te gaan verliezen, meer dan de vorige keer.’ Ze keek hen een voor een uitdagend aan en Rainy slaakte een zucht van opluchting. Ze stond bij Braithé in het krijt.

Er werd weer volop gekletst en het gesprek richtte zich nu op de planning. Rainy zat tevreden naar hen te luisteren en lachte mee toen Tara en Ursa onenigheid kregen over het stellen van drankliemieten, zodat niemand een ander op sleeptouw hoefde te nemen.

‘De vorige keer dat we daar waren moest ik jou naar je kamer hijsen en kotste je in mijn tas,’ klaagde Tara.

‘Nou, laat me dan de volgende keer maar gewoon zitten waar ik zit en bemoei je er niet mee,’ kaatste Ursa terug. ‘Ik ben trouwens toch niet van plan om op de knopjes van een gokautomaat te gaan zitten drukken als ik voor het eerst in twee jaar vakantie heb. Stuur mij maar naar een club om te dansen!’

Rainy zag hoe laat het was op Braithés oven toen ze het over hotels hadden en stond iets te abrupt op. Haar kruk schraapte irritant knarsend over de vloer.

‘Nee, Rainy! Blijf nog even!’ zei Tara. Haar tanden waren donkerpaars, alsof ze had zitten gorgelen met de wijn in plaats van die op te drinken.

‘Ik moet Shep uitlaten.’ De geplande smoes rolde er gemakkelijk uit en ze had de neiging zichzelf een schouderklopje te geven.

Tara had een poedel genaamd Stacey die ze beter behandelde dan de meeste ouders hun kinderen. Ze knikte meteen begrijpend. ‘Beloof ons dat je er op zijn minst even over na zult denken, oké?’ Ze glimlachte, haar scherpe haarpunten contrasteerden met de zoetsappige toon die ze aansloeg.

Rainy kende deze tactiek en was niet van plan zich te laten verleiden of dwingen tot iets wat ze niet wilde. ‘Waarover nadenken?’ Ze zei het terloops, maar veronderstelde dat er, als je goed luisterde, een bitsig randje aan haar stem zat.

Tara’s glimlach bevroor. Rainy zag haar hersenen overuren maken achter haar ogen. ‘Over meegaan, gekkie.’ Ze boog zich naar haar toe en Rainy had de neiging achteruit te deinzen. ‘Het zou veel betekenen voor Braithe.’

Ze keek in Tara’s ogen en zag iets wat haar niet beviel. Wat was het? Radeloosheid? Ze knipperde die gedachte weg en wierp een blik op Braithe, die met Ursa en Mac zat te kletsen. De enige die op hen lette was Viola, die deed of ze zat te appen. Maar Rainy kende die blik op haar gezicht: ze zat te luisteren. Rainy betwijfelde ten zeerste of Braithe’s geluk afhing van het feit dat zij al dan niet mee zou gaan naar Vegas, vooral omdat ze omringd zou zijn door haar groupies. Als Tara dat niet snapte, wilde ze haar wel helpen. ‘Ik heb al nee gezegd, maar hé, laat het maar weten als jullie besluiten weer naar die boomhutten te gaan. Tot volgende week.’ Ze streek haar haar achter haar oren, meed Tara’s ogen en knipoogde naar Viola, die haar duim opstak.

Ze was op weg naar de deur, nog een paar stappen en dan...

‘Rainy.’ Braithe kwam met een verontschuldigende blik op haar gezicht naar haar toe lopen. Haar schoenen tikten op het hardhout toen Rainy zich naar haar omdraaide. ‘Tara komt nogal bot over, maar ze bedoelt het goed.’ Ze trok een zuinig mondje; iets wat ze

alleen maar deed als ze zich zorgen maakte. Plukjes haar waren losgeraakt rond haar gezicht. Ze zag eruit als een schilderij.

‘Ik wist dat je dat ging zeggen.’

Braithe maakte zuchtend de deur open. ‘Is het weleens bij je opgekomen dat wij gewoon gesteld op je zijn?’

Nee, nooit; ze had het te druk gehad met proberen hén te mogen. Het voelde meer alsof ze haar tolereerden. Maar ze lachte naar Braithe en knikte. ‘Ik loop achter met mijn werk. Ik kan nu echt niet weg. Volgende keer misschien. Jullie moeten me wel op de hoogte houden.’

Braithe stak lachend haar hand uit en kneep in Rainy’s schouder. ‘Dat klonk gerepeteerd.’

Rainy trok een schuldige grimas. ‘Tot ziens, Braithe.’

Ze was het trapje al af toen Braithe haar nariiep. ‘Morgen gaan we naar Viola, weet je nog? Klein feestje voordat de baby komt. Jij hebt beloofd cider en couscous mee te nemen.’

‘Ja, dat weet ik,’ riep Rainy over haar schouder. Ze was blij dat Braithe niet kon zien dat ze loog. De nevel trok in haar kleren tijdens het lopen. Ze voelde dat Braithe haar nakeek vanuit de deuropening en nog één ding wilde zeggen. Ze kende de popperige, welbespraakte voormalige ballerina pas een jaar, maar ze was de officieuze groepsmoeder.

En daar kwam het: ‘Kom van de week nog even koffiedrinken.’

Zonder zich om te draaien stak Rainy haar hand op om aan te geven dat ze het gehoord had en liep snel door naar haar truck.

2

Nu

Toen Rainy het bord passeerde dat het eind van de weg aangaf en hun lange, kronkelende oprit op reed, zag ze dat de lichten op het basketbalveldje aan waren en zachtjes door de mist heen flikkerden. Grant liep met een ontbloot bovenlijf te dunken en ze zag de bovenkant van zijn boxer boven zijn korte broek uit komen. Haar hart maakte altijd een reuzensprong als ze naar hem keek en soms moest ze snel haar blik afwenden, zodat hij niet zag hoeveel effect hij op haar had. Maar goed, zo erg was dat nou ook weer niet.

Hij stopte met spelen zodra hij haar zag en liep met de bal onder zijn arm op een drafje naar haar toe. Rainy stak haar vingers door het hek totdat ze Grants borstkas aanraakte en ze in zijn oprechte bruine ogen keek. De hoeken rimpelden als hij naar haar lachte en even werd ze zo door hem betoverd dat ze alles vergat.

‘Jij moet zo te zien nodig gezoend worden.’ Hij drukte zich tegen haar aan, waardoor het gaas naar buiten boog, en verstrengelde zijn vingers met de hare.

‘O ja?’

Hij zoende haar door een gat in het gaas en ze genoot van zijn zoute zweetsmaak.

‘Er staat binnen een fles wijn op je te wachten, juffrouw Ives.’